

Arrest

nr. 183 927 van 16 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische Federatie, Armeense nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 september 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. STAES *loco* advocaat R. JESPERS en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Russische Federatie, Armeense nationaliteit te zijn, komt op 9 mei 2014 België binnen en dient een asielaanvraag in op 12 mei 2014.

Verzoekers echtgenote en twee zonen verblijven op legale wijze in België.

Op 22 december 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 januari 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}).

Op 19 januari 2015 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 16 juli 2015 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 24 oktober 2015 vult verzoeker een “vragenlijst hoorplicht” in in de gevangenis van Antwerpen. Er wordt in dit verband tevens een “*synthesedocument telefoongesprek*” opgemaakt op 10 november 2015.

Op 26 oktober 2015 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 27 november 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Bij arrest van de Raad nr. 158 602 van 15 december 2015 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Een uittreksel uit het strafregister van verzoeker d.d. 4 januari 2016 vermeldt dat er een “*intrekking uitleveringsverzoek van de verzoekende staat*” is, dat er een intrekking is van de tenuitvoerlegging van een straf of maatregel.

Op 27 januari 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}).

Op 25 juli 2016 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 12bis van de vreemdelingenwet.

Op 13 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 19 januari 2015 onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met rolnummer 195 473.

Op 13 september 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

*“Ordre de quitter le territoire
Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Il est enjoint à Monsieur / Madame, qui déclare se nommer :
De heer/ mevrouw, die verklaart te heten:*

*Nom, prénom//Naam, voornaam: G., G.
date de naissance/geboortedatum : (...)1962
lieu de naissance/geboorteplaats : J.
nationalité/nationaliteit : Russische Federatie*

*qui prétend être connue également à l'OE sous le nom de G., H.
beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als G., H.*

*de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement
l'acquis de Schengen¹, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de
staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist
zijn om er zich naar toe te begeven,*

*dans les 0 jours de la notification de décision.
binnen 0 dag na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport revêtu d'un visa valable.

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visa.

En application de l'article 74/14, §3 de la loi du 15 décembre 1980, le délai pour quitter le territoire est diminué à [0] jour car :

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement :

Un ordre de quitter le territoire (délai de 30 jours) lui a précédemment été notifié le 02/02/2016, or l'intéressé n'a pas quitté le territoire de la Belgique.

de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 02/02/2016."

Op 7 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 juli 2016 onontvankelijk wordt verklaard. Deze zaak wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer 198 037.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van art. 7, eerste lid, 1°, artikel 74/14 § 3, artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids-, vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik. Schending van artikel 8EVRM.

Eerste onderdeel,

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker. Er is geen enkele referentie naar dat familieleven of privéleven.

Verzoeker verblijft sedert mei 2014 in België. Hij heeft hier zijn echtgenote, twee kinderen en schoonmoeder. Deze hebben een verblijfsrecht van onbeperkte duur.

De bestreden beslissing had hier rekening mee moeten houden.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing en noch met het gezinsleven, noch met de gezondheidstoestand werd rekening gehouden.

Ondergeschiedt,

Tweede onderdeel met betrekking tot de beoordeling van artikel 8 EVRM.

In eerste instantie wordt gesteld dat het bevel op geen enkele wijze rekening houdt met het gezins- en privéleven.

Zeer ondergeschikt wordt gesteld dat zo er toch zou worden opgeworpen dat het gezinsleven in rekening is gebracht, er alleszins geen beoordeling is geschied conform de vereisten van artikel 8 EVRM.

De rechtspraak van het EHRM (Solomon v. Nederland, nr. 44328/98, 5 september 2000) stelt dat er een proportionaliteitstoets via een fair balance toets dient plaats te vinden, wat algemeen inhoudt dat het oordeel (vijf elementen):

- afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval;*
- van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming;*
- van de reikwijdte van de banden die betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, in casu België;*
- van de vraag of er al of niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet;*
- van de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bv voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die voor een uitsluiting pleiten).*

Specifiek met betrekking tot kinderen stelt het EHRM in diverse arresten (zie geciteerd in het verder opgenomen arrest RvV nr. 167 409) dat er in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is, dat aan deze belangen voldoende gewicht moet worden toegekend, dat de nationale instanties de praktische haalbaarheid en proportionaliteit moeten nagaan bij de door hen genomen maatregelen en effectieve bescherming en voldoende gewicht moeten toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waaraan die maatregelen een directe weerslag hebben. Er moet hierbij rekening gehouden worden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving.

De bestreden beslissing negeert volledig de relatief lange verblijfsduur en de door verzoeker ontwikkelde relaties binnen en buiten zijn familiekring.

Verzoeker verwijst in dit kader ondermeer naar het arrest nr. 167 409 van 11 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker verwijst naar en sluit zich aan bij de volgende motiveringen waar zij zich bij aansluiten en die toegepast worden op en van toepassing zijn op onderhavige zaak (eigen onderlijningen):

(...)

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft ten onrechte geen rekening gehouden met 8 E.V.R.M.. ”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoeker stelt in een eerste middel een schending voor van artikel 7, eerste lid, 1°, van artikel 74/14 §3, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Hij verwijt de verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met zijn gezinsleven. Hij zou sedert mei 2014 in België verblijven, een echtgenote, twee kinderen en zijn schoonmoeder hier hebben. Zij zouden een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben. De beslissing zou zijn lange verblijfsduur en ontwikkelde relaties binnen en buiten zijn familiekring negeren. Hij verwijst naar arrest nr. 167.409 d.d. 11 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt dat indien hij gehoord was geweest, hij melding had kunnen maken van zijn gezins- en privéleven, dat hij ruim 3 jaar in België woont en dat hij een gezin vormt met zijn echtgenote, schoonmoeder en twee kinderen die hij een verblijf genieten van onbeperkte duur. Hij verwijst ook naar zijn ruimere privéleven, zijnde relaties met familieleden, burens, vrienden en kennissen. Hij verwijst naar arrest nr. 171.170 d.d. 1 juli 2016 waarbij de Raad de weigeringsbeslissing inzake 9bis van 23 januari 2012 heeft vernietigd en dus oordeelde dat het bestuur zelf de elementen inzake maatschappelijke integratie niet heeft betwist.

De verwerende partij behandelt beide middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat in het administratief dossier zich een synthesenota bevindt, waaruit blijkt dat er een onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. M.b.t. de belangen van de kinderen werd gemotiveerd dat de kinderen verzegeld worden van hun moeder en niet wordt aangetoond dat zij geen school zouden kunnen lopen in het herkomstland. M.b.t. het gezinsleven werd gemotiveerd dat er geen sprake is van een definitieve scheiding nu het gaat om een tijdelijke scheiding met eventueel het oog op het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit hun herkomstland. Tenslotte werd m.b.t. de medische situatie gesteld dat die niet werd ingeroepen.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen nadat geoordeeld werd omtrent de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Door middel van die aanvraag heeft verzoeker de kans gehad om alle elementen, die hij thans opnieuw inroept, ter kennis te brengen van de verwerende partij. Zoals ook blijkt uit de synthesenota werden die elementen dan in rekening gebracht bij de beoordeling in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel.

In die zin kan gewezen worden naar arrest nr. 167.365 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, d.d. 10 mei 2016, dat onder meer luidt als volgt:

“De bestreden bevelen bevatten in casu inderdaad geen belangenafweging. Er dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat de bevelen werden genomen op dezelfde dag als de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de familiale toestand van verzoekers en meer bepaald de (gezondheid-) situatie van zoon F. en dit alles in rekening werd gebracht vooraleer de bestreden bevelen werden genomen.”

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat hem ook op 24 oktober 2015 een vragenlijst overhandigd werd in het kader van het hoorrecht, waarin hij melding maakte van zijn echtgenote en twee zonen. De verwerende partij was hiervan dus op de hoogte.

Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt niet dat verzoeker nog andere elementen had willen kenbaar maken aan de verwerende partij dan diegene waarvan zij, voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing, reeds op de hoogte was.

Het betoog van verzoeker laat geenszins toe te besluiten dat hij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Waar hij nog verwijst naar de andere banden die hij zou hebben in het kader van zijn privéleven, dient te worden opgemerkt dat hij nalaat aan te tonen dat die banden dermate sterk zijn, dat zij vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Waar verzoeker verwijst naar arrest nr. 171.170 d.d. 1 juli 2016 waarbij de Raad een weigeringsbeslissing inzake 9bis van 23 januari 2012 zou hebben vernietigd geoordeeld zou hebben dat het bestuur zelf de elementen inzake maatschappelijke integratie niet heeft betwist, heeft dit arrest geenszins betrekking op verzoekers situatie. Er werd door verzoeker slechts één aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend, die gevolgd werd door een onontvankelijkheidsbeslissing op 13 september 2016. Dit onderdeel van het betoog is onontvankelijk.

Verzoeker toont niet aan op welke wijze een langdurig verblijf afbreuk zou doen aan de vaststelling dat hij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet voorziene documenten. Verzoeker betwist overigens het determinerend motief op grond waarvan de beslissing genomen werd niet. Hij bevindt zich wel degelijk in de situatie zoals omschreven in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Een schending van de door hem opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur en bepalingen wordt niet aangetoond.

De middelen zijn niet ernstig.”

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

2.1.3.2. Verzoeker voert aan dat een motivering ontbreekt inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en inzake artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het bestreden bevel bevat geen motieven inzake deze twee bepalingen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 4 mei 2016 een synthesesnota werd opgesteld, waarin vermeld wordt dat verzoekers echtgenote en kinderen op legale wijze in België verblijven, dat in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het hoger belang van het kind werd onderzocht en dat geconcludeerd wordt dat de kinderen vergezeld zullen blijven van hun moeder en dat verzoeker niet aantoont dat het naar school gaan van de kinderen niet mogelijk is in het land van herkomst; het familiaal leven wordt onderzocht en in dit verband wordt vermeld dat er geen onderbreking is van het familiaal leven omdat de terugkeer van verzoeker slechts tijdelijk is; de gezondheidstoestand van verzoeker wordt onderzocht en er wordt vermeld dat hij in dit verband niets ingeroepen heeft. Tevens blijkt dat het bestreden bevel werd genomen op dezelfde dag als de beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en op dezelfde dag ter kennis werd gebracht. In de beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt uitgebreid ingegaan op artikel 8 van het EVRM, op de familiale situatie van verzoeker, het legaal verblijf van de overige gezinsleden en het naar school gaan van de kinderen. Verzoeker kende dus het oordeel van de verwerende partij over zijn gezinsleven, door de kennisname van de beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op dezelfde dag als de kennisname van huidig bevel.

Uit de stukken van het dossier blijkt bijgevolg dat de verwerende partij op de hoogte was van de familiale toestand van verzoeker (het legaal verblijf van de echtgenote en de kinderen) en van zijn gezondheid en dat dit alles in rekening werd gebracht vooraleer het bestreden bevel werd genomen. Door de kennisgeving van de beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op dezelfde dag als huidig bevel, was ook verzoeker op de hoogte van het oordeel van de verwerende partij op zijn gezinsleven. Tevens wordt opgemerkt dat de kinderen van verzoeker legaal in België verblijven en het grondgebied van het Rijk niet dienen te verlaten.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt opgemerkt dat verzoeker nalaat om aan te duiden dat hij zich in een identieke situatie bevindt. Daarenboven wijst de Raad erop dat in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde geldt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM voert verzoeker tevens aan dat er geen afdoende beoordeling is geschied: er moet een proportionaliteitstoets via een fair balance toets

plaatsvinden en in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, is hun hoger belang zeer belangrijk en moet hieraan een voldoende gewicht worden toegekend.

In dit verband wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoeker zelf en niet op zijn kinderen, die net als verzoekers echtgenote op legale wijze in België verblijven. Het verblijf van de kinderen wordt niet beëindigd en zoals uit de feiten uiteenzetting onder punt 1. van dit arrest blijkt, kan verzoeker in aanmerking komen voor gezinshereniging. Een eventuele scheiding van verzoeker van zijn kinderen en echtgenote is bijgevolg tijdelijk.

Wat betreft een inhoudelijke belangenafweging wordt eveneens verwezen naar het feit dat aan verzoeker op dezelfde datum de beslissing werd ter kennis gebracht inzake zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarin wordt ingegaan op de familiale toestand van verzoeker en op het feit dat verzoeker in aanmerking komt voor gezinshereniging en daartoe een aanvraag kan indienen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM zoals aangevoerd in het verzoekschrift is *in casu* niet aangetoond.

2.1.3.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet, maar laat na om met concrete gegevens aan te duiden in welk opzicht de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Dit is *in casu* niet het geval. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

2.1.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Verzoeker verduidelijkt niet in welk opzicht de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel zou schenden.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet. Schending van artikel 8 EVRM. Dat verzoeker het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990,

Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000,

Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

‘(...).’

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

‘2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft /onderhouder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.’

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste middel van dit verzoekschrift.

Verzoeker wijst ook op volgende elementen.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat zijn gezins- en privéleven diende in rekening te worden gebracht, dat verzoeker hier ruim 3 jaar woonde en gezin vormde met zijn echtgenote, schoonmoeder en twee kinderen, die hier allen een verblijf van onbeperkte duur hebben.

Het loutere gegeven van het zeer lange verblijf in België bevestigt de realiteit van het in België ontwikkelde privéleven.

Verzoeker had kunnen wijzen op zijn totale integratie in België van hemzelf en van zijn relaties.

Essentieel is en blijft dat met de realiteit van het gezins- en privéleven moet worden rekening gehouden, en deze is het zeer lange verblijf van verzoeker in België.

Het privéleven van artikel 8 EVRM beperkt zich niet tot het gezinsleven op zich, hoewel dit in casu een afdoend argument is om te stellen dat de niet naleving van de hoorplicht een inbreuk betekent daar dit tot een andere beslissing had kunnen leiden. Maar ook het ruimere privé-leven met in begrip het lange verblijf, de verrichte studies door verzoekster en haar kinderen, de relaties met de andere destijds wel geregulariseerde directe familieleden, de relaties met burens, vrienden en kennissen, dient in aanmerking te worden genomen.

De bestreden beslissing doet dit op geen enkele wijze.

Verzoeker wijst er specifiek op dat in het arrest nr. 171 170 van 1 juli 2016 van de RvV waarmee de weigeringsbeslissing inzake 9bis vreemdelingenwet genomen op 23 januari 2012 vernietigd werd, genoteerd werd (pagina 4, zie stuk) dat de 'in casu door verzoeker aangevoerde elementen inzake zijn maatschappelijke integratie niet te betwisten doch te oordelen dat deze elementen onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen.. verwerende partij artikel 9bis schendt'.

Dit arrest bevestigt bijgevolg dat verwerende partij zelf de elementen inzake maatschappelijke integratie niet heeft betwist, zodat ook thans met betrekking tot de beslissing over het bevel, met deze integratie en dus met het privé-leven rekening had moeten gehouden worden.

Verzoeker hadden verder kunnen wijzen op de noodzaak om in zijn zaak het redelijkheidsbeginsel te respecteren. Gezien de hier vermelde concrete gegevens van de situatie van verzoeker is het niet redelijk een bevel uit te vaardigen, laat staan een bevel om na jarenlang verblijf binnen de zeven dagen het grondgebied te verlaten.

Deze gegevens hadden tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

De beslissing schendt vermelde artikels op zich, minstens in samenhang.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 2.1.2.

2.2.3.1. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een

bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het

grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In dit verband wordt vooreerst opgemerkt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op 24 oktober 2015 en hierin melding maakte van de aanwezigheid in België van zijn echtgenote en minderjarige kinderen. Vervolgens wordt opgemerkt dat verzoeker op 19 januari 2015 een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarin hij alle informatie aan het bestuur kon meedelen die hij nuttig achtte. De beslissing over deze aanvraag dateert van 13 september 2016, dit is dezelfde datum als huidige bestreden beslissing. Bijgevolg was de verwerende partij bij het nemen van huidige bestreden beslissing op de hoogte van alle elementen die verzoeker had meegedeeld in zijn aanvraag van 19 januari 2015.

Verzoeker voert nu in het middel aan dat hij had willen gehoord worden over zijn gezins- en privéleven, over zijn driejarig verblijf in België bij zijn legaal in het Rijk verblijvende familie bestaande uit zijn echtgenote, kinderen en schoonmoeder, zijn integratie, de noodzaak om het redelijkheidsbeginsel te respecteren, de termijn om het grondgebied te verlaten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in de aanvraag van 19 januari 2015 melding maakte van het legaal verblijf van zijn echtgenote en twee kinderen, van het feit dat hij met hen samenleeft evenals met de schoonmoeder (getuigschrift gezinssamenstelling), van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM wegens een eventuele scheiding van zijn gezin, van het hoger belang van de kinderen. Bijgevolg was de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte van deze elementen en heeft zij toch beslist om de bestreden beslissing te nemen. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat, had verzoeker dezelfde elementen opnieuw meegedeeld, dit de besluitvorming in kwestie niet had kunnen beïnvloeden. Inzake zijn privéleven en integratie beperkt verzoeker zich in het middel tot een theoretische uiteenzetting en toont hij niet met concrete gegevens aan waaruit dit privéleven sinds mei 2014 opgebouwd in België, precies bestaat, zodat hij ook hier geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat deze een invloed hadden kunnen hebben op de besluitvorming. De omstandigheid dat verzoeker gehoord zou zijn geweest over de termijn om het grondgebied te verlaten en het feit dat hem in voorkomend geval een langere termijn zou zijn toegekend, betreft een modaliteit van het bestreden bevel en brengt niet mee dat er zou afgezien zijn van het geven van een bevel. In dit verband wordt opgemerkt dat blijkt dat verzoeker de termijn om het grondgebied te verlaten niet heeft gerespecteerd, ongeacht of deze termijn 7 of 30 dagen was.

De schending van artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

2.2.3.2. Voor de bespreking van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET